

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת פְּנִיחָס

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ב - חלק י"ט

קונטרס 649

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

**לכו חזו מפעלות השם התגלות נפלא מסוד גדלת התנא האלקי
רבי שמעון בן יוחאי זכרונו לברכה:**

רבי שמעון בן יוחאי הבטיח שלא תשתפח תורה מישראל על ידו. כמובא בדברי רבותינו זכרונו לברכה (שבת קלח:): 'כְּשֶׁנִּכְנסוּ רבּוֹתֵינוּ לְכָרֶם בִּבְנֵה אֲמָרוּ: עֲתִידָה תּוֹרָה שֶׁתִּשְׁתַּפַּח מִיִּשְׂרָאֵל וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי שְׁלֵא תִשְׁתַּפַּח. שְׁנָאֲמַר: "כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זְרַעוֹ". וְכַמְבָּאָר בְּזוֹהַר (נְשֵׂא קַדְדִּי): **'בְּהַאי חַבּוּרָא דְאִיהוּ סִפְרֵהּ הַזֶּה יִפְקוּן בֵּה מִן גְּלוּתָא'.**

ועתה בוא וראה והבן נפלאות נסתרות של תורתנו הקדושה. כי על כן סמך רבי שמעון בן יוחאי עצמו על זה הפסוק "כי לא תשכח מפי זרעו". כי באמת בזה הפסוק בעצמו מרמז ונסתר סוד הזה, שעל ידי זרעו של יוחאי, שהוא רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשתפח התורה מישראל. כי סופי תבות של זה הפסוק "כי לא תשכח מפי זרעו" הם אותיות **יוחאי**, וזה שמרמז ומגלה הפסוק כי לא תשכח מפי זרעו, מפי זרעו דיקא, הינו מפי זרעו של זה בעצמו שהוא מרמז ונסתר בזה הפסוק, שהוא התנא יוחאי. **כי על ידי זרעו של יוחאי שמרמז בזה הפסוק בסופי תבות כנזכר לעיל, שהוא רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשכח התורה, כי בזה דא יפקון מן גלותא כנזכר לעיל.**

ודע, שסוד רבי שמעון בעצמו הוא מרמז בפסוק אחר. כי דע כי התנא הקדוש רבי שמעון הוא בחינת (דניאל ד): ע'יר ו'קדי'ש מ'ן ש'מ'יא נ'חת, ראשי תבות שמעון וכו'. [ועכשיו יש נחל נובע מקור חכמה].

היוצא לנו מזה: שרבינו הקדוש גילה לנו התגלות הנפלא הזה של הזוהר והרשב"י בתחלת ספרו הקדוש, וידוע שהצדיקים הקדושים מרמזים בתחלת ספרם יסוד חיבורם ועל מה מיוסד כל הספר – וכל עבודתו הקדושה של רבינו של היה שנצא מן הגלות ושלא תשכח התורה מישראל, כפי שאנחנו רואים באמת בכל הספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן שמחזק ומעורר אנשים לעבודת השם ושלא יתיאשו אף פעם ושנתחזק בשמחה וכו' וכו' – וזה הכל תלוי בלימוד הזוהר הקדוש.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

**(ב) מִהֲנִגּוֹן שֶׁל הַתְּקוּנִים בְּחֹדֶשׁ אֱלֹל, וּמִהַחֲלִישׁוֹת הַלֵּב
בְּשִׁמְתֵּי אַחֲרֵים, נַעֲשֶׂה דְבָרִים עֲלִיוֹנִים וְתְּקוּנִים גְּדוֹלִים לְמַעַלָּה.**

כתוב בספר שיחות הר"ן (אות, קכ"ז): פֵּעַם אַחַת הָיָה רַבֵּינוּ ז"ל מְדַבֵּר מֵעֲנֵן אֱלֹל, וְאָמַר שְׁמָה שְׁנוֹהֲגִין לומר תְּקוּנִים בְּאֱלֹל, שֶׁהֲנִגּוֹן שֶׁל הַתְּקוּנִים, וְגַם מִהַחֲלִישׁוֹת הַלֵּב שֶׁיֵּשׁ לְכָל אֶחָד אֵז, מִחֲמַת שֶׁכָּל אֶחָד מִתְאַחַר אֵז בְּבֵית הַמְדָרֶשׁ יוֹתֵר מְרַגְלִיתוֹ, מְכַל זֶה נַעֲשֶׂה דְבָרִים עֲלִיוֹנִים וְתְּקוּנִים גְּדוֹלִים לְמַעַלָּה.

"אנו אומרים בתפילת ראש השנה **"שפרו מעשיכם וברית לא תופר"** – הוא המוטו של ימים אלו. ידוע הסיפור על רס"ג [רבי סעדיה גאון] שהשתוממו לראות אותו מתנפל לפני ה'?, ומתודה בבכי על חטאיו, והתפלאו האם הוא חושב שכה כבדים חטאיו לפני ה', והשיב להם שלמד דרכו זאת, מאיש מכניס אורחים, שהכניס אותו לביתו, בלא שִׁידַע מי הוא, ונהג בו כבוד כדרך שנוהגים בסתם אורח, כְּשֶׁהֲתַחֲנוּר לוֹ מִי הוּא אוֹתוֹ אוֹרַח, הַתְּנַפֵּל לִפְנֵי בַתְּחֻנּוֹנִים שִׁימַחֵל לוֹ, עַל שֶׁלֹּא נִהַג בּוֹ כְּבוֹד כְּרֵאוֹי, וְכֹאשֶׁר רס"ג [רבי סעדיה גאון] ניסה להניח דעתו, שהרי סוף כל סוף נהג בו לפי דעתו וידיעתו אודות אורחו, לא הואיל בכך מאומה.

אף אני כך הסביר הרס"ג [רבי סעדיה גאון] ככל שמעמיק בגדלות ה', מדי יום ביומו, כך התנהגותי הקודמת לפניו, לצנינים היא בעיני. ואמר הרבי ר' בונם זי"ע, **שאפילו מעשה טוב - צריך לשפר.**

"אלול, בעולם הישיבות היה פחד גדול" – **כשמברכים חודש אלול, אפילו דגים שבים רועדים.** "אבל ישנו גם אלול אחר, אלול של **"המלך בשדה"** "או בלשון האדמו"ר הזקן בליקוטי תורה פרשת ראה:

משל למלך*, שקודם בואו לעיר, יוצאין אנשי העיר לקראתו, ומקבלין פניו בשדה, ואז רשאים כל מי שרוצה לצאת להקביל פניו, והוא מקבל את

[א] ובעל התניא היה אומר "בחודש אלול שהמלך בשדה" משל למה הדבר דומה אם אורח רוצה לכתוב מכתב למלך שמעונין להפגש איתו או שיעזור לו ע"י שיחת טלפון. הסיכוי להיפגש עם המלך

מבשרי - מצד הגבורה, זו מלכות. ובחכמה, שהיא חיי תפארת, הוא עולה לקראת אדם. זהו שכתוב (ישעיה מד) כתפארת אדם.

ונאמר ביום הכפורים, (ויקרא טז) ועניתם את נפשתיכם. ובעשור לחדש השביעי הזה תענו את נפשתיכם. תקנו בו חמשה עניים, כדי שתתלבן ה' קטנה בה' עליונה, שהיא חמש תפלות. לקיים ב' ישראל, (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג יליבינו. וזהו סוד של לשון זהורית, משום שכל החוכות של ישראל מגיעים אצל המלכות, והשובה, שהיא בינה, מלפנת אותם, משום שנאמר בה (ויקרא טז) השכן אתם בתוף טמאתם. וארבעה בגדי לכן וארבעה בגדי זהב להלביש - יאהדוניה.

ותקנו לתקע שופר ביום הכפורים, להעלות קול, שהוא אות ו', לחרות, שנאמר בה (ישעיה א) בכל צרתם לו צר - בא' ובו', קרי וכתוב. ועבודת יום הכפורים היא באריכות, והיא כלולה משלש מדרגות - במחשבה, דבור ומעשה.

בחמשה עשר יום לחדש השביעי וגו' (ויקרא כג), שהוא תשרי, מקרא קדש יהיה לכם. כל מלאכת עבדה לא תעשו. וחתם אתו חג לה' שבעת ימים וגו'. בחמשה עשר - מצד של ו'.ה. וחתם אתו - זו אות ו', העמוד האמצעי. (ח"ג - חסד גבורה) שבעת ימים - מצד של בת שבע, שהיא מלכות. האבות, והרועה הנאמן, ואהרן, דוד ושלמה - הרי הם שבעה, כנגד

שבע ספירות. אני רוצה לתקן לכם סכה, שהיא אמה עליונה, לספד עליהם כאמה על בנים ומשום שבע ספירות אמר הפסוק, (ויקרא כג) כי בסכות הושבתי את בני ישראל, בצאתם מארץ מצרים, בשבעה ענני כבוד. סכה (יש שכתובה באות ו', בסכת חסר ו', שנאמר בה בסכת תשובו שבעת ימים. היא אמה. אבל

חיי תפארת, איהו סליק לאתקרי אדם, הדא הוא דכתיב, (ישעיה מד) כתפארת אדם.

ואתמר ביום הכפורים. (ויקרא טז) ועניתם את נפשתיכם. ובעשור לחדש השביעי הזה תענו את נפשתיכם. תקינו ביה ה' עניים, בגין דתתלבן ה' זעירא בה' עלאה, דאיהו ה' צלותין. לקיים ב' ישראל, (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג יליבינו. והאי איהו רזא דלשון של זהורית, בגין דכל חובין ד' ישראל מטון לגבי מלכות. ותשובה דאיהי בינה, מלפנת לון. בגין דאתמר בה, (ויקרא טז) השכן אתם בתוף טמאתם. וד' בגדי לכן, וד' בגדי זהב למלפש, יאהדוניה.

ותקינו לתקוע שופר ביום הכפורים, לסלקא קול דאיהו ו', לחרות. דאתמר בה, (ישעיה א) בכל צרתם לו צר, בא', ובו', קרי וכתוב. ועבודת יום הכפורים איהי באריכות, ואיהי כלילא מתלת דרגין, במחשבה דבור ומעשה.

בחמשה עשר יום לחדש השביעי וגו', (ויקרא כג) דאיהו תשרי, מקרא קדש יהיה לכם. כל מלאכת עבדה לא תעשו. וחתם אתו חג לוי שבעת ימים וגו'. בחמשה עשר, מסטרא דו'.ה. וחתם אתו, דא אות ו', עמודא דאמצעייתא. (ח"ג חסד גבורה) שבעת ימים, מסטרא דבת שבע, דאיהי מלכות. אבהן, ורעיא מהימנא, ואהרן, דוד ושלמה, הא אינון שבע, לקבל שבע ספיראן. אנא בעינא לתקנא לכון סכה, דאיהי אימא עלאה, לספקא עלויהו, כאמא על בנין.

ובגין ז' ספיראן אמר קרא, (ויקרא כג) כי בסכות הושבתי את בני ישראל, במפקנותהון מארעא דמצרים, בז' ענני כבוד. סכה (אית פאת ו', בסכת חסר ו', דאתמר בה בסכת תשובו שבעת ימים, איהי אימא אכל סכה) באת ו', איהו ברזא

שבע ספירות. אני רוצה לתקן לכם סכה, שהיא אמה עליונה, לספד עליהם כאמה על בנים ומשום שבע ספירות אמר הפסוק, (ויקרא כג) כי בסכות הושבתי את בני ישראל, בצאתם מארץ מצרים, בשבעה ענני כבוד. סכה (יש שכתובה באות ו', בסכת חסר ו', שנאמר בה בסכת תשובו שבעת ימים. היא אמה. אבל

סכה) באות ו' היא בסוד (התבות) של שני בנים - יהודה אדני. וכך עולה סוכ"ה בחשבון יאהדונהי. שני כרובים, שהם (שמות כה) סככים ככנפיהם על הפפת ופניהם איש אל אחיו.

ויש עשרה טפחים בכרובים ממטה למעלה, מרגליהם עד ראשיהם, ומראשיהם עד רגליהם, ושורים על טפח שהוא י'. ועשרה עשרה ממעלה למטה, וממטה למעלה, כלומר יו"ד. ומשום זה שעור סכה אמרו חכמים, לא פחות מעשרה, ולא למעלה מעשרים. סכה העשויה ככבשן מצד של אמא, עליה נאמר (שמות יט) והר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו ה' באש ויעל עשנו כעשן הכבשן. (ופרשונה, מהו יחזקאל א) והחיות רצוא ושוב, כאור היוצא מפי מפי הכבשן) והכל אחד.

וסכה תקיה לצל יומם (ישעיה ד), שצריך סכה. וסכה נעשה לצל, שנאמר בו (תהלים צא) בצל שדי יתלונן. ולא בצל ספת הדיוט, שמגן על הגוף משמש. אלא צל להגן על הנשמה, כמו שנאמר (שיר השירים ב) בצלו חמדתי וישבתי. (איכה ד) אשר אמרנו בצלו נחיה בגוים. צל עם ס' הוא צלם, שנאמר בו (תהלים לט) אף בצלם יתהלך איש. ס' סתומה יש לה ארבע דפנות.

ומה שפרשוהו שמים פהלכתן ושלשית אפלו טפח, ולמי שאמר שלשה פהלכתן ורביעית אפלו טפח, והם בגלל זה, שמים, שלש, ארבע - הרי תשע. וטפח הוא עשירי, להשלים כל חסרון. ומשום זה שעור סכה לא פחות מעשרה מעלה מעשרים, שהיא אות כ', פתר עליון, שלא שולטת בו עין. כבוד עליון, עליו אמר משה, (שמות לג) הראני נא את כבודך. ואתיב לו הקדוש ברוך הוא, לא תוכל לראת את פני ואין כבוד בלי אות כ'.

ומשום זה שערו מפני פגמיה, מצד אות ב', פמין גא"ם, מצד

(דמיון) דתרין בנין, יהוה אדני. והכי סליק סוכ"ה בחושבן יאהדונהי. תרין כרובים, דהם (שמות כה) סככים ככנפיהם על הפפת ופניהם איש אל אחיו.

ואית עשרה טפחים בכרובים מתתא לעילא, מרגליהון עד רישיהון, ומרישיהון ועד רגליהון, ושריין על טפח דאיהו י'. ועשרה עשרה מעילא לתתא, ומתתא לעילא, ובגין יו"ד. ויגין כף, שיעורא דסכה אמרו רבנן, לא פחות מעשרה, ולא למעלה מעשרים. סכה העשויה ככבשן מסטרא דאימא, עלה אתמר, (שמות יט) והר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו יי באש ויעל עשנו כעשן הכבשן. (ואוקמוה מאי יחזקאל א) והחיות רצוא ושוב, כאור היוצא מפי הכבשן) וכלא חד.

וסכה תקיה לצל יומם, (ישעיה ד) דסכה בעינן. וסכה אתעביד לצל. דאתמר ביה, (תהלים צא) בצל שדי יתלונן. ולא בצל ספת הדיוט, דאגין על גופא משמשא. אלא צל לאגנא על נשמתא. (שיר השירים ב) בצלו חמדתי וישבתי. (איכה ד) אשר אמרנו בצלו נחיה בגוים. צל עם ס', איהו צלם. דאתמר ביה, (תהלים לט) אף בצלם יתהלך איש. ס' סתומה אית לה ארבעה דפנות.

ומה דאוקמוה שמים פהלכתן ושלשית אפילו טפח. ולמאן דאמר שלשה פהלכתן ורביעית אפילו טפח. ואינון בגין דא, תרין, תלת, ארבע, הא תשע, טפח איהו עשיראה, לאשלמא כל חסרון. ובגין דא, שיעור סכה לא פחות מעשר, דאיהי מלכות, עשיראה דכל דרגין. ולא למעלה מעשרין, דאיהי כ', פתר עליון, דלא שלטא ביה עינא. כבוד עלאה, עליה אמר משה, (שמות לג) הראני נא את כבודך. ואתיב ליה קדשא ברוך הוא, לא תוכל לראת את פני. ולית כבוד, בלא כ'.

ובגין דא שערו מפני פגמיה, מצד אות ב', פמין גא"ם, מצד

כְּמִבּוֹי, מִסְטָרָא דְאֵת ב', כְּמִין גַּא"ם, מִסְטָרָא דְאֵת ג'.
כְּמִין צְרִיף, מִסְטָרָא דְאֵת ד'. וְשִׁבְעַת אֲתוּוֹן אֵינּוּן, כְּגִין
דְּא כְּפִרְתָּ. כ', כְּבִשְׁן. ב', בּוּרְגִינִין. וְשָׂאֵר סְכוּת. וְכִלְהוּ
רְמִיזוּ לְגַבֵּי מֵאֲרֵי מִתְנִיתִין. וְלִית לְאַרְכָּא כְּהוּן.

וְאֵינּוּן לְקַבְלֵיהוּ שִׁבְעָה כְּכַבֵּי לְכַת, וְאֵינּוּן דְּכַר וְנוֹקְבָא.
וּכְגִין דְּא אֲתַקְרִיאוּ ז' כְּפּוּלוֹת. כְּגוּן שִׁבְעָה שְׂרָגִין
דְּמִנְרֵתָא, דְּאֲתַמַּר כְּהָ (תְּהֵלִים ק"ט) שִׁבְעַת בְּיוֹם הַלְלָתֵיהּ. הַכִּי
(זְכוּרִיה ד') שִׁבְעָה וְשִׁבְעָה מוֹצָקוֹת. הַכִּי שִׁבְעָה סְפִירָאן
כְּפּוּלוֹת. וְשִׁבְעָה יוֹמֵי בְּרֵאשִׁית לְתַתָּא, שִׁבְעָה לְעֵילָא,
(קְהֵלֵת א) אֵין כָּל חֲדָשׁ תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ.

לְוֹלָב דְּא צְדִיק. דְּדָמֵי לְחוּט הַשְּׂדֵרָה, דְּבִיּה ח"י חוּלְגִין,
לְקַבֵּל ח"י נְעוּנְעִין דְּלוּלָב. וְאֵינּוּן לְקַבֵּל ח"י בְּרַכָּאן
דְּעֻלוֹתָא. לְקַבֵּל שְׁמוֹנָה עָשָׂר אֲזַכְרוֹת, (תְּהֵלִים כ"ט) דְּהָבוּ לִי
בְּנֵי אֱלִים. לְקַבֵּל שְׁמוֹנָה עָשָׂר אֲזַכְרוֹת דְּקִרְיַת שְׁמַע.
וְנְעוּנְעַת לְשִׁית סִיטְרִין, כְּחוּשְׁפֹן ו'. תְּלַת נְעוּנְעִין בְּכָל
סְטָרָא, אֵינּוּן ח"י.

לְוֹלָב בְּמִין, כְּלִיל שִׁשָּׁה מִינִין (דְּאֵינּוּן) ג' (דף רנ"ו ע"א)
הַדְּסִין, גְּדוּלָה גְּבוּרָה תַּפְאָרַת. וְדַמְיִין לְתַלַּת גְּוִינֵי
עֵינָא. ב' בְּדֵי עֲרָבוֹת, נֶצַח וְהוּד. וְדַמְיִין לְתַרִין שְׁפוּן.
לוּלָב, יְסוּד, דוּמָה לְשְׂדֵרָה. דְּבִיּה קִיּוּם דְּכָל גְּרַמִּין. וְעֵלִיָּה
אָמַר דָּוִד, (תְּהֵלִים ל"ה) כָּל עֲצָמוֹתַי תֹּאמְרֶנָּה יְיָ מִי כְּמוֹךָ.
אֲתַרוּג, מְלָכוֹת. דוּמָה לְלָפָא. דְּבִיּה הִרְהוּרִין.

וְנְעוּנְעִין דְּהַלֵּל, אֵינּוּן מְשׁוּתְפִין בְּנְעוּנְעִין דְּנִטִילַת לוּלָב,
וְאֵינּוּן ח"י בְּאָנָא. ח"י ח"י, כְּהוּדוּ תַחְלָה וְסוּף.
ח"י דְּנִטִילַת לוּלָב, הֲרֵי ע"ב. וּכְגִין דְּא לוּלָב כְּחוּשְׁפֹן
ח"ס, וְד' מִינִין דְּלוּלָב, הָא חֶסֶד, דְּרוּעָא יְמִינָא. וּכְגִין
דְּא תְּקִינּוּ לוּלָב בְּמִין, לְסְטָרָא דְּחֶסֶד. אֲתַרְגַּ לְסְטָרָא
דְּגְבוּרָה, לְשִׁמְאֵלָא לָפָא. וּכְגִין דְּא אֲתַרְגַּ הַדוּמָה לְלָב,
תְּקִינּוּ לְמַהוּי כִּיד שְׁמַאל. כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ, לוּלָב בְּמִין,

שְׁמוֹנָה עָשָׂר ב' אָנָא". שְׁמוֹנָה עָשָׂר שְׁמוֹנָה עָשָׂר כְּהוּדוּ תַחְלָה וְסוּף, שְׁמוֹנָה עָשָׂר שֵׁל נִטִילַת
לוּלָב - הֲרֵי ע"ב. וּמִפְּנֵי זֶה לוּלָב כְּחוּשְׁפֹן ח"ס, וְאַרְבְּעָה מִינֵי הַלוּלָב - הֲרֵי חֶסֶד, זְרוּעַ יְמִין.
וּמִפְּנֵי זֶה תְּקִינּוּ לוּלָב בְּמִין, לְצַד הַחֶסֶד. אֲתַרוּג לְצַד הַגְּבוּרָה, לְשִׁמְאֵל הַלָּב. וּמִפְּנֵי זֶה אֲתַרוּג

אוֹת ג'. כְּמִין צְרִיף, מִצַּד אוֹת ד'.
וְשִׁבְעַת אוֹתִיּוֹת הֵן, בְּגִלְל זֶה
כְּפִרְתָּ: כ' - כְּבִשְׁן. ב' - בּוּרְגִינִין.
וְשָׂאֵר סְכוּת. וְכִלְסֵם רְמִיזֵם אֲצַל
בְּעֵלֵי הַמִּשְׁנָה, וְאֵין לְהַאֲרִיף
בְּהֵם.

וְאֵדוּ לְעַמְתָּם שִׁבְעָה כּוֹכְבֵי לְכַת,
וְהֵם זְכָר וְנוֹקְבָה. וּמִשּׁוּם זֶה
נִקְרְאִים שִׁבְעַת כְּפּוּלוֹת, כְּמוֹ
שִׁבְעָה קְנִים שֵׁל הַמְּנוּרָה שְׁנֵאמַר
כְּהָ (תְּהֵלִים ק"ט) שִׁבְעַת בְּיוֹם הַלְלָתֵיהּ.
כְּדָ (זְכוּרִיה ד') שִׁבְעָה וְשִׁבְעָה
מוֹצָקוֹת. כְּדָ שִׁבְעַת סְפִירוֹת
כְּפּוּלוֹת. וְשִׁבְעָה יְמֵי בְּרֵאשִׁית
לְמִטָּה, שִׁבְעָה לְמַעְלָה, (קְהֵלֵת א)
אֵין כָּל חֲדָשׁ תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ.

דְּוֹלָב זֶה צְדִיק, שְׂדוּמָה לְחוּט
הַשְּׂדֵרָה, שְׁבוּ שְׁמוֹנָה עָשָׂרָה
חִלּוֹת, כְּנִגְדַּ שְׁמוֹנָה עָשָׂר
נְעוּנְעִים שֵׁל הַלוּלָב. וְהֵם כְּנִגְדַּ
שְׁמוֹנָה עָשָׂרָה בְּרַכּוֹת הַתַּפְּלָה,
כְּנִגְדַּ שְׁמוֹנָה עָשָׂר שְׁמוֹת שֵׁל
(תְּהֵלִים כ"ט) הָבוּ לַה' בְּנֵי אֱלִים, כְּנִגְדַּ
שְׁמוֹנָה עָשָׂר שְׁמוֹת שֵׁל קִרְיַת
שְׁמַע. וְנְעוּנְעַת לְשִׁשָּׁה צְדִיקִים,
כְּחוּשְׁפֹן ו'. וְשִׁלְשָׁה נְעוּנְעִים בְּכָל
צַד, הֵם שְׁמוֹנָה עָשָׂר.

דְּוֹלָב בְּמִין, כּוֹלָל שִׁשָּׁה מִינִים
(שְׁהֵם) שְׁלִשָּׁה הַדְּסִים - גְּדוּלָה
גְּבוּרָה תַּפְאָרַת. וְדוּמִים לְשִׁלְשַׁת
גְּוִינֵי הַעֵין. שְׁנֵי בְּדֵי עֲרָבוֹת - נֶצַח
וְהוּד, וְדוּמִים לְשִׁתֵּי שְׁפַתִּים.
לוּלָב - יְסוּד, דוּמָה לְשְׂדֵרָה, שְׁבוּ
קִיּוּם שֵׁל כָּל הַעֲצָמוֹת, וְעֵלִיו אָמַר
דָּוִד, (תְּהֵלִים ל"ה) כָּל עֲצָמוֹתַי
תֹּאמְרֶנָּה ה' מִי כְּמוֹךָ. אֲתַרוּג -
מְלָכוֹת, דוּמָה לְלָב, שְׁבוּ
הַהִרְהוּרִים.

וְנְעוּנְעֵי הַהַלֵּל הֵם מְשִׁתְּפִים
בְּנְעוּנְעִים שֵׁל נִטִילַת לוּלָב, וְהֵם
שְׁמוֹנָה עָשָׂר שְׁמוֹנָה עָשָׂר שְׁמוֹנָה עָשָׂר שֵׁל נִטִילַת
לוּלָב - הֲרֵי ע"ב. וּמִפְּנֵי זֶה לוּלָב כְּחוּשְׁפֹן ח"ס, וְאַרְבְּעָה מִינֵי הַלוּלָב - הֲרֵי חֶסֶד, זְרוּעַ יְמִין.
וּמִפְּנֵי זֶה תְּקִינּוּ לוּלָב בְּמִין, לְצַד הַחֶסֶד. אֲתַרוּג לְצַד הַגְּבוּרָה, לְשִׁמְאֵל הַלָּב. וּמִפְּנֵי זֶה אֲתַרוּג

ואתרג בשמאלו. אינון לקבל זכור ושמור. ומאן נטיל תרונתיהו. עמודא דאמצעייתא. לולב בימיניה, ואתרג בשמאליה.

הדומה ללב, תקנו להיות ביד שמאל. כמו שפרשוהו, לולב בימין, ואתרוג בשמאלו. והם כנגד זכור ושמור. ומי נטיל שניהם? העמוד האמצעי. לולב בימינו, ואתרוג בשמאלו.

אתו אבהון, ורעיא מהימנא, ואהרן ודוד ושלמה, וברוכו ליה, ואמרו ליה, אנת בוצינא קדישא, וחברינא דילך דאינון שית, לקבל אינון ז'. ואנת בוצינא קדישא גר מערכי באמצע, דכל שית גרות נהרין מנף. בכל חד אתמר ביה, (משלי כ) גר יי נשמת אדם. ורעיא מהימנא נהיר כף, ואנת בחברינא דילך, וכלא חד, בלא פרודא כלל. ומתמן ואילך מתפשטין ענפין לכל מארי חכמתא, אשלים מלין דחבורא קדמא דילך לאעטרא לון.

כאז האבות, והרועה הנאמן, ואהרן ודוד ושלמה, וברכו אותו ואמרו לו, אתה המנורה הקדושה, והחברים שלך שהם ששה, כנגד אלו שהם שבעה. ואתה המנורה הקדושה, גר מערכי באמצע, שכל ששה גרות מאירים מנף. בכל אחד נאמר בו, (משלי כ) גר ה' נשמת אדם. והרועה הנאמן מאיר כף, ואתה בחברים שלך, והכל אחד בלי פרוד כלל. ומשם ואילך מתפשטים ענפים לכל בעלי החכמה, השלם דברי החבורה הראשונה שלך לעטר אותם.

פתח בוצינא קדישא ואמר, בחבורא קדמא אתמר (שיר השירים ח) מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה וגו'. מאי בוז. יומא תניינא, ויומא שתייתא, ויומא שביעא דסוכות. דבהון הוו מנסכים מים וזין.

בחוור הראשון נאמר, (שיר השירים ח) מים לא יוכלו לכבות את האהבה וגו'. מהו בוז? יום שני ויום ששי ויום שביעי של סוכות, שבהם היו מנסכים מים וזין.

דשבע יומין דסוכות, בהון היו מקריבין ישראל שבעים פרים, לכפרא על שבעין ממנון, בגין דלא שתאר עלמא חרוב מנייהו. הדא הוא דכתיב, ובחמשה עשר יום והקרבתם עולה אשה לריח ניחח ליי פרים בני בקר שלשה עשר תמימים. וביום השני פרים י"ב. וביום השלישי י"א. וביום הרביעי עשרה. וביום החמישי פרים תשעה. וביום הששי פרים שמונה. וביום השביעי שבעה. וכלהו שבעין. ובכל יומא הוו חסרים. אמאי חסרים.

שבעה ימי סוכות בהם היו מקריבים ישראל שבעים פרים לכפר על שבעים ממנים פדי שלא ישאר העולם חרוב מהם. זהו שכתוב ובחמשה עשר יום והקרבתם עלה אשה לריח ניחח לה' פרים בני בקר שלשה עשר תמימים. וביום השני פרים שנים עשר. וביום השלישי אחד עשר. וביום הרביעי עשרה. וביום החמישי פרים תשעה. וביום הששי פרים שמונה. וביום

אלא הכא קא רמיז, (בראשית ח) ותנח התיבה בחדש השביעי. ומה התם בימי טופנא, (בראשית ח) והמים היו הלוף והחסור, אוף הכי בתשרי, דאיהו ירחא שביעא, דביה פמה פקודין, ראש השנה ויום הכפורים, סכה ולולב אתרוג, מינין דלולב שופר. שכינתא עלאה שרינא

השביעי שבעה. וכלם שבעים. ובכל יום היו חסרים. מדוע חסרים? אלא כאן הוא רמז, (בראשית ח) ותנח התיבה בחדש השביעי. ומה שם בימי המבול (ס) והמים היו הלוף והחסור - אף כף בתשרי, שהוא החדש השביעי, שבו פמה מצוות: ראש השנה, ויום הכפורים, סכה ולולב, אתרוג, מינים של הלולב, שופר - השכינה העליונה שורה על ישראל,

שהיא תשובה, סכה, אתרוג, והקדוש ברוך הוא שהוא לולב. מיד - והמים היו הלוח וחסור. מתמעטין מלפני ישראל. אף כף מתמעטים הממנים, שהם מלאכי החבלה שממנים עליהם שדומים למי המבול. כמו שפרשהו, עשה עברה אחת, קנה לו קטגור אחד. באותו זמן שמתמעטין החטאים, מתמעטים הפרים שלהם, מתמעטים הממנים של שבועים אמות, מתמעטים שבועים אמות, מתמעט הטוב שלהם.

תבת נח, צנה הקדוש ברוך הוא להכניס עמו שנים שנים (בראשית ז) שבועה שבועה זכר ונקבה, לקרבו, להגן על נח ועל כל אלו שנכנסים עמו לתבה. אף כף אלו ששומרים חגים וזמנים, שהם ימים טובים, שנים שנים שבועה שבועה. שנים שנים - שני ימי ראש השנה ושני ימים של שביעות. ומפני שאלו שנים מהם בספק, הרי שני ימי הפורים במקומם. שבועה שבועה - שבועת ימי הפסח, שבועת ימי הסכות. נח כנגד יום השבת, וזהו (שם ו) מכל החי.

הסכה מגנה על ישראל, וזהו שכתוב (ישעיה ד) וסכה תהיה לצל יומם מחורב. הסכה היא מגנה. מה תבת נח להגן, אף כף סכה להגן. ועוד מכל החי - ח"י ברכות התפלה, והן תשע תשע. ברכת המינים בה נשלמות עשר ספירות מופעלה למטה וממטה למעלה, והיא כנגד נח.

ועוד מכל החי - השכינה מגנה על אלו ששומרים י', אות שבת בתחום שלו, שהוא שמונת אלפים, אלפים לכל צד. ועוד מכל החי - אלו ששומרים י', אות ברית, שהוא בשמונה ימים, שנאמר עליהם, (ויקרא יב) וביום השמיני ימול בשר ערלתו. ועוד מכל החי - אלו ששומרים אות י', תפלין בשמונה פראשין.

על ישראל, דאיהי תשובה, סכה, אתרוג, וקודשא בריך הוא דאיהו לולב. מיד והמים היו הלוח וחסור, מתמעטין חובין דישראל, אוף הכי מתמעטין ממנו דאינון מלאכי חבלה, דממנו עליהו, דדמיון למי טופנא. כמה דאוקמוה, עשה עברה אחת קנה לו קטיגור אחד. בההוא זמנא דמתמעטין חובין, מתמעטין פרים דלהון, מתמעטין ממנו דע' אימיו, מתמעטין ע' אימיו, מתמעט טובא דלהון.

תיבת נח, מני קדשא בריך הוא, לאעלא עמיה שנים שנים (בראשית ז) שבועה שבועה זכר ונקבה, לקרבנא, לאגנא על נח, ועל כל אינון דעאלין עמיה לתיבה. אוף הכי אליו דמנטרין חגין וזמנין, דאינון ימים טובים, שנים שנים שבועה שבועה, שנים שנים תרין יומין דראש השנה, ותרין יומין דשביעות, ובגין דאינון תרין מנייהו בספק, הא אית שני ימי הפורים באתרייהו. שבועה שבועה, ז' יומין דפסח, ז' יומין דסוכות. נח לקבל יום השבת, והאי איהו מכל החי.

סכה קא אגינת עליהו דישראל, הךא הוא דתיבת, (ישעיה ד) וסכה תהיה לצל יומם מחורב. סכה קא אגינת. מה תיבת נח לאגנא, אוף הכי סכה לאגנא. ועוד מכל החי, ח"י ברקאן דצלותא, מאינון ט' ט', ברקתא דמינין בה אשתלימו י' ספיראן מעילא לתתא, ומתתא לעילא. ואיהו לקבל נח.

ועוד מכל החי, שכנינתא אגינת על אליו דנטרין י', אות שבת בתחומא דיליה, דאיהו ח' אלפים, תרין אלפין לכל צד. ועוד, מכל החי, אליו דנטרין י' אות ברית, דאיהו כח' יומין, דאתמר עליהו, (ויקרא יב) וביום השמיני ימול בשר ערלתו. ועוד, מכל החי, אליו דנטרין אות י', תפלין בתמנייא פראשין.

אלפים, אלפים לכל צד. ועוד מכל החי - אלו ששומרים י', אות ברית, שהוא בשמונה ימים, שנאמר עליהם, (ויקרא יב) וביום השמיני ימול בשר ערלתו. ועוד מכל החי - אלו ששומרים אות י', תפלין בשמונה פראשיות.

השכינה, שהיא סכה, מגנה עליהם, ופורשת כנפה עליהם כאמא על בנים, ומפני זה תקנו לברך הפורס ספת שלום עלינו. ומפני זה בחדש השביעי, שבו כל מצוות אלו, (שיר השירים ח) מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה, עם ישראל באביהם שבשמים. ואין מים רבים אלא כל האמות והממנים שלהם. אם יתן איש, שהוא סמאל, כל מה שיש לו בעולם הזה, כדי שישתתף באלו המצוות עם ישראל - בוד יבדו לו.

וביום השמיני עצרת, פר אחד איל אחד. הרי פרשוהו בעלי המשנה, למלך שזמן אורחים, לאחר ששלח אותם, אמר לאלו בני ביתו: אני ואתם נעשה סעודה קטנה. ומה עצרת? כמו שנאמר (שמואל א-ט) זה יעצר בעמי, ואין עצר אלא מלכות מצד השכינה העליונה עושה סעודה גדולה, ומצד המלכות סעודה קטנה. ונוהגין לעשות ישראל עמה שמחה, ונקראת שמחת תורה. ומעטרים לספר תורה בכתר שלו, רמז ספר תורה לתפארת, השכינה - עטרת תפארת.

אמר רבי אלעזר, אבא, מדוע מצד האמא העליונה מזמן כל הממנים של כל האמות, ומצד השכינה התחתונה לא מזמן אלא אמה יחידה, כנגד פר יחיד?

אמר לו, בני, טוב שאלת. מפני שמלכות היא רומזת לבת, שהיא צנועה בבית אביה ואמה. והיא ארוסה ולא נשואה. אין דרך ארץ לאכל עם אורחים. אבל אמא שהיא נשואה, דרך ארץ הוא

(לאכל עם האורחים) אחר שזמין בעלה אורחים לאכל על השלחן עם בעלה. ואם הם אורחים נכרים, לא אוכלים עמהם לא אבא ולא אמא, וכל שפן הבת. ומשום כך בסעודה של שבועים

שכינתא דאיהי סכה, אגינת עליהו, ופרישת גרפאה עליהו, כאמא על בניו, ובגין דא תקינו לברכא, הפורס ספת שלום עלינו. ובגין דא בירחא שביעאה, דביה כל פקודין אליו, (שיר השירים ח) מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה. עם ישראל באביוהו שבשמים. ולית מים רבים, אלא כל אומין וממנן דלהון. אם יתן איש, דאיהו סמאל, כל מה דאית ליה בעלמא דין, בגין (דף ר"ו ע"ב) דישתתף באלין פקודין עם ישראל, בוד יבדו לו.

וביום השמיני עצרת פר אחד איל אחד, הא אוקמוהו מארי מתניתין, למלכא דזמין אושפיזין, לבתר דשלח לון, אמר לאלין בני ביתא דיליה, אנא ואתון נעביד סעודה קטנה. ומאי עצרת. כמה דאת אמר, (שמואל א ט) זה יעצר בעמי, ולית עצר אלא מלכות. מסטרא דשכינתא עלאה, עביד סעודתא רבכא, ומסטרא דמלכותא, סעודתא זעירא. ונוהגין למעבד ישראל עמה קדוה, ואתקריאת שמחת תורה. ומעטרין לספר תורה בכתר דיליה, רמז ספר תורה לתפארת, שכינתא עטרת תפארת.

אמר רבי אלעזר, אבא, אמאי מסטרא דאמא עלאה, זמין לכל ממנן דכל אומין, ומסטרא דשכינתא תתאה, לא זמין אלא לאומה יחידה, לקבל פר יחידא.

אמר ליה רבי, שפיר שאילת. בגין דמלכות איהי רמיזא לברתא, דאיהי צנועה בבית אביה ואמה. ואיהי ארוסה ולא נשואה. לאו אורח ארעא, למיכל עם אושפיזין. אבל אמא דהיא נשואה, אורח ארעא איהו (למיכל עם אורח) פתר דזמזמין בעלה אושפיזין, למיכל על פתורא עם בעלה. ואי אינון אושפיזין נכראין, לא אכלי עמהון, לא אבא, ולא אמא, וכל שפן ברתא. ובגין כך בסעודתא דשבועין ממנן, לא אשתתף למיכל עמהון, חד

(לאכל עם האורחים) אחר שזמין בעלה אורחים לאכל על השלחן עם בעלה. ואם הם אורחים נכרים, לא אוכלים עמהם לא אבא ולא אמא, וכל שפן הבת. ומשום כך בסעודה של שבועים

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלִּיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר

אורות הזהר

- א. ספר "תשובת הרשב"י"
- ב. ספר "נפלאות הזהר"
- ג. ספר "תהלות הזהר"
- ד. ספר "גאילת הרשב"י"
- ה. ספר "במחיצת הרשב"י"
- ו. ספר "מפעלות הזהר"
- ז. ספר "אור הרשב"י"
- ח. ספר "הזהר והערב רב"
- ט. ספר "זכותא דרשב"י"
- י. ספר "גימטריאות הזהר"
- יא. ספר "שער התקונים"
- יב. ספר "שירה וזמרה - בר יוחאי"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"
בעיה"ק בית שמש תשוב"א
אלול שנת תש"ע לפ"ק